

de særlige Forhold ikke gav Anledning til disse Undtagelsesbestemmelser, ikke vilde miste, selv om de havde maattet melde sig som husvilde. Naar det i en Tilføjelse til Ordet „offentligretlig“ siges: „særlig forsørgelsesretlig Henseende“, forstaar jeg godt, at Hensigten dermed er, som ogsaa den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Steincke) har udtalt, at det er paa det forsørgelsesretlige Omraade, denne Foranstaltning særlig vil finde Anvendelse. Men denne Tilføjelse er jo i og for sig overflødig, idet der, saaledes som § 3 nu er formet, lades Plads aaben for en Særstilling paa det offentligretlige Omraade af mere eller mindre omfattende Karakter. Selvefølgelig hindres det derigennem ingenlunde, at Hovedvægten bliver lagt paa det forsørgelsesretlige, og jeg er enig med den ærede Ordfører for Forslagsstillerne i, at dette naturligt vil være Hovedsagen. Jeg kan altsaa ud fra den Betragtning, jeg her har fremført, ikke tilraade at stemme for Ændringsforslaget. Saaledes som Lovforslagets § 3 er affattet, fyldestgør den de Ønsker, der har været fremme fra en speciel Kommunes Side, og jeg tror, at man af de Grunde, jeg har nævnt, skal være varsom med at udvide denne Særlovgivning.

Hyad det af det ærede 17de tingvalgte Medlem (Trier) m. fl. stillede Ændringsforslag angaar, maa jeg sige, at jeg erkender den Imødekommenhed, som er vist derved, at man har udtaget af Forslaget den Deling af Ejerne i to Grupper, efter som de har ejet deres Ejendom før 1916 eller ej, som tidligere fandtes der, men jeg kan dog ikke finde det tilraadeligt for Medlemmerne af dette høje Ting at stemme for Ændringsforslaget, og det af to Grunde. For det første forekommer det mig, at saaledes som det nu er affattet, vilde der — det var ogsaa Tilfældet med det i den Affattelse, hvori det fremsattes ved anden Behandling — modsætningsvis kunne sluttes, at Butikker med tilhørende Lagerrum og Kontor fra Forretningslokalenævnenes Side skal opfattes som nærmest uørlige; endvidere synes det mig, at Ændringsforslaget, samtidig med at det beskytter visse Forretningslokaler, tager den Beskyttelse, som Lovforslaget yder offentlige og private Kontorer, der er knyttet til særlige Bydele, bort, idet nemlig Læger, Tandlæger, Sagførere og lignende ikke, saaledes som Ændringsforslaget her er formet, vil opnaa den Beskyttelse, man ved den Form, der blev givet Lovforslaget ved anden Behandling, har ønsket at yde de paa-gældende. Jeg maa derfor fraraade ærede Medlemmer at stemme for Ændringsforsla-

get, bl. a. af den Grund, at jeg ikke for Lægers, Tandlægers og Sagføreres Vedkommende kan finde det betryggende, at Ejeren godtgør, at han kan skaffe Lejeren tilsvarende Lokaler andetsteds, idet disse Lokaler kan være saaledes beliggende, at de forrykker hele Grundlaget for den paa-gældendes Virksomhed.

Johannes Jensen: Jeg vil gerne anbefale det af den højtærede Indenrigsminister stillede Ændringsforslag. Jeg tror, at den Affattelse af Paragraffen, der her er foreslaaet, maa siges at være tilfredsstillende.

Hvad angaar det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) m. fl., skal jeg sige, at jeg var allerede betænkelig ved den nye Bestemmelse i Lovforslaget, nemlig § 3, og yderligere betænkelig ved den Udvidelse, § 3 fik ved anden Behandling her. Det forekommer mig at være uheldigt, at man i en Afviklingslov indfører Bestemmelser, der rører ved Punkter, som er af fundamental Betydning paa Forsørgelsesvæsenets, Skolevæsenets og Valgrettens Omraade, og henviser Folk til at finde dem her. Det kan være let nok for Jurister og Specialister i Forsørgelses-, Valgrets- og Skattelovgivning at finde ud af, hvor de skal finde saadanne Bestemmelser, men det er ikke praktisk at henvise almindelige Folk til at søge saadanne Bestemmelser her, saa meget mindre som denne Lov er en Afviklingslov, hvilket er ensbetydende med, at der kan indtræffe det Tilfælde, at man, naar Loven bortfalder uden at blive fornyet, kan komme i den Situation at skulle afløse Bestemmelsen i § 3 med en anden Bestemmelse, fordi der ellers vilde opstaa en Uretfærdighed enten i Forholdet mellem Kommunerne indbyrdes eller overfor Personer, som i det givne Tilfælde kan blive nødt til at flytte for at bevare deres Valgret, idet de udsætter sig for at miste den ved at blive boende. Det er et ejendommeligt Tilfælde, som der ikke bør gives Lovpræcedens for.

Jeg maa i øvrigt i Tilslutning til den højtærede Indenrigsministers Udtalelser sige, at jeg ikke kan erkende, at der er nogen, end ikke en moralsk, Forpligtelse for en Kommune til at skaffe Bolig til Personer, som ikke har nogen som helst Tilknytning til den paagældende Kommune, men kun er at betragte som tilrejsende. Det Tilfælde kan forekomme, at en Familie f. Eks. kommer her til København fra en Landkommune og begærer Bolig anvist, men ikke kan faa det, fordi Københavns Kommune ingen Bolig har til Anvisning indenfor sit